

ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯ

ಪ್ರಿಯ ಮಿತ್ರರೇ,

ಯೋಗದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವೆಂದರೆ ಪರತತ್ವ ದೊಂದಿಗೆ ಐಕ್ಯವಾಗುವುದು; ಈ ಗುರಿಯೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಸಂಪೂರ್ಣ ಏಕೀಕೃತರಾಗುವುದೇ ನಮ್ಮೆದುರಿಗಿರುವ ಸವಾಲು.

ನಮ್ಮ ಪ್ರಿಯ ಸಹೋದರ ಹಾಗೂ ನಿರ್ವಹಣಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮುಂಚೂಣಿಯಲ್ಲಿರುವ ತಜ್ಞ ಡಾ. ಇಚಾಕ್ ಅಡಿಜ್ಜಿಟ್ ಅವರು ನಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶದೊಂದಿಗಿನ ಏಕೀಕರಣವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಸರಳ ಅನುಪಾತವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸೂತ್ರವು ಸಂಸೆಗಳಿಗಾಗಿ ರೂಪಿಸಿದ್ದಾದರೂ, ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಪಥದ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಫಲರಾಗಬಯಸುವ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೂ ಇದು ಅಷ್ಟೇ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆ ಅನುಪಾತ ಹೀಗಿದೆ:

$$f \left\{ \frac{\text{ಬಾಹ್ಯ ಸಂಘಟನೆ}}{\text{ಆಂತರಿಕ ವಿಘಟನೆ}} \right\}$$

ಭೇದವು (ಡಿನಾಮಿನೇಟರ್) ಸಂಸ್ಥೆಯ ಆಂತರಿಕ ವಿಘಟನೆ, ಅಲ್ಲಿನ ಘರ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಅಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂಶವು (ನ್ಯೂಮರೇಟರ್), ತನ್ನ ನಿಜವಾದ ಉದ್ದೇಶ ಅಥವಾ ಗುರಿಯನ್ನು ಸಂಯೋಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸಾಫಲ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಸಫಲತೆಯು ಆಂತರಿಕ ವಿಘಟನೆದೊಂದಿಗೆ ವಿಲೋಮ ಅನುಪಾತದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ.

ಒಂದು ಸರಳ ಉದಾಹರಣೆ: ಒಂದು ವಾಹನದ ಎಂಜಿನ್ ತನ್ನ ಗಾಲಿಗಳಿಗೆ ಚಾಲನೆ ನೀಡಲು 100 ಅಶ್ವಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಉತ್ಪಾದಿಸುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದ ಶಕ್ತಿ ಗಾಲಿಗಳಿಗೆ ತಲುಪುತ್ತದೆ? ಖಂಡಿತವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಯೂ ತಲುಪುವುದಿಲ್ಲ. ಘರ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಸರಣದಿಂದ ಅದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟದ ನಷ್ಟವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನಷ್ಟದ ನಂತರವೂ ಉಳಿದ ಶಕ್ತಿಯಷ್ಟೇ ಗಾಲಿಗಳಿಗೆ ಲಭ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ವಾಹನದ ನಿರ್ವಹಣೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿದ್ದರೆ ಶಕ್ತಿಯ ನಷ್ಟ ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದರಿಂದ, ಗಾಲಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಕ ಶಕ್ತಿ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ವಾಹನದ ಉದ್ದೇಶ ಸಫಲವಾಗುತ್ತದೆ.

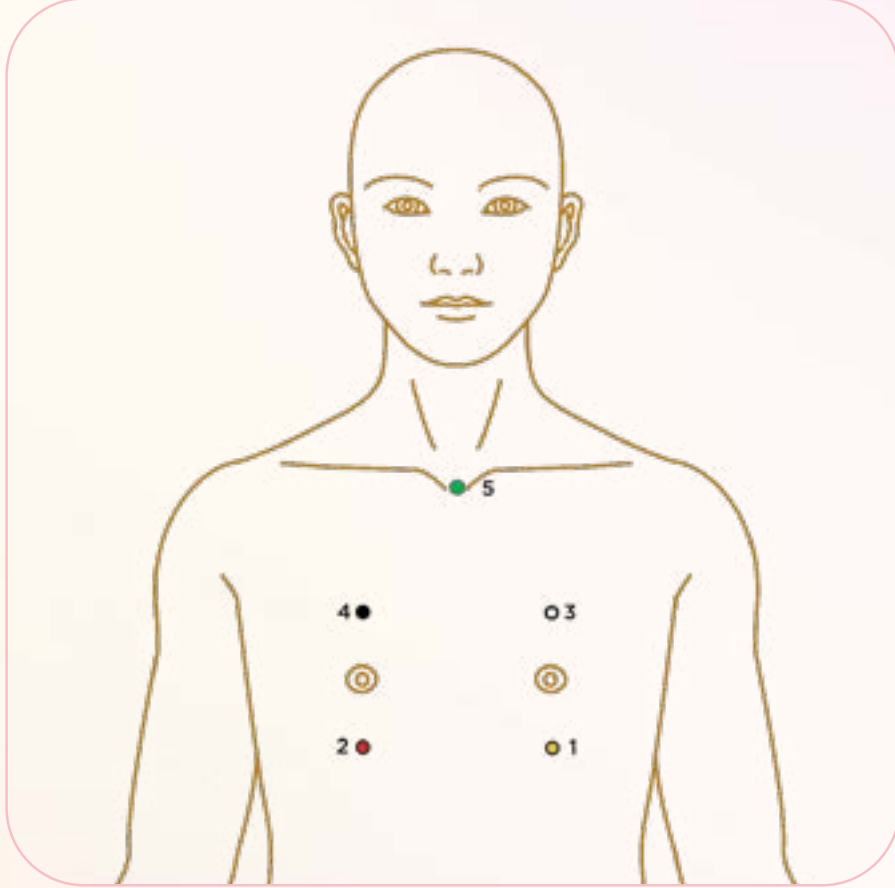
ಸಂಸ್ಥೆಯ ಸೀಮಿತ ಚೈತನ್ಯವು ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಆಂತರಿಕ ವಿಘಟನಾಕಾರಿ ಅಂಶಗಳು, ಅಂದರೆ ಆಂತರಿಕ ಸಂಘರ್ಷಗಳು ಮತ್ತು ಅದಕ್ಷತೆ, ಆ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಕಬಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆಂತರಿಕ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ ಸಂಸ್ಥೆಯ ಮೂಲೋದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ಲಭ್ಯತೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನ್ವೇಷಕರಾದ ನಮಗೂ ಇದೇ ಸೂತ್ರ ಅನ್ವಯವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮದೇ ಆಂತರಿಕ ತೊಡಕುಗಳು ಅಥವಾ ವಿಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಷ್ಟೂ, ನಿಜವಾದ ಗುರಿಯೊಂದಿಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಂಯೋಜನೆ ಕುಂಠಿತವಾಗುತ್ತ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸಹಜಮಾರ್ಗವು ಪರಿಹಾರೋಪಾಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಹಜಮಾರ್ಗ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಂತರಿಕ ಯಾತ್ರೆ ಎಂಬ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಯಣವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೃದಯಮಂಡಲ (ಪಿಂಡಪ್ರದೇಶ), ಮನೋಮಂಡಲ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರಮಂಡಲವೆಂಬ ಆರೋಹಣಕ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ಆಯಾಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಣೆಗೊಂಡ ಹದಿಮೂರು ಚಕ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಈ ಮಂಡಲಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಂತೆಯೆ, ಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಏರಿಕೆಯಾಗುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅವನತಿಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ವಿಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಹಜಮಾರ್ಗ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಆಂತರಿಕ ಯಾತ್ರೆ ಎಂಬ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪಯಣವನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೃದಯಮಂಡಲ (ಪಿಂಡಪ್ರದೇಶ), ಮನೋಮಂಡಲ ಮತ್ತು ಕೇಂದ್ರಮಂಡಲವೆಂಬ ಆರೋಹಣಕ್ರಮದಲ್ಲಿರುವ ಮೂರು ಆಯಾಮಗಳೊಂದಿಗೆ ಜೋಡಣೆಗೊಂಡ ಹದಿಮೂರು ಚಕ್ರಗಳ ಮೂಲಕ ಹಾದುಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ಈ ಮಂಡಲಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ವಿಕಾಸಗೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವಂತೆಯೆ, ಸಂಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಏರಿಕೆಯಾಗುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ನಮ್ಮ ಅವನತಿಯ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ವಿಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಳವಾಗುತ್ತದೆ.

ಹೃದಯಮಂಡಲದ 5 Cಗಳು ಮತ್ತು 5 Dಗಳು

ಹೃದಯಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ವಕ್ಷಸ್ಥಳ ಮತ್ತು ಗಂಟಲಿನ ಭಾಗವೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಐದು ಚಕ್ರಗಳಿವೆ. ಈ ಐದು ಚಕ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಕ್ರದಲ್ಲೂ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಪಂಚಭೂತಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಗುಣ ಅಧಿಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

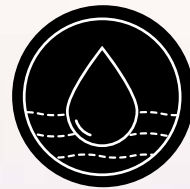
ಚಕ್ರ 1:
ಪೃಥ್ವಿ

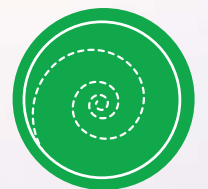
ಚಕ್ರ 2
ಆಕಾಶ

ಚಕ್ರ 3
ಅಗ್ನಿ

ಚಕ್ರ 4
ಜಲ

ಚಕ್ರ 5
ವಾಯು

ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಕ್ರದಲ್ಲೂ ಈ ಪಂಚಭೂತಗಳಿಂದ ಉದ್ಭವಿಸುವ, ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ವಿಲೋಮ ಗುಣಗಳಿವೆ.

ಚಕ್ರ 1

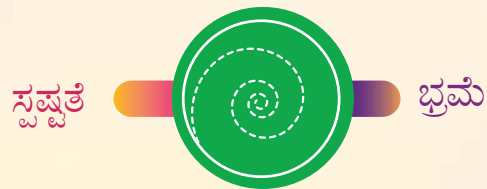
ಚಕ್ರ 2

ಚಕ್ರ 3

ಚಕ್ರ 4

ಚಕ್ರ 5

ಮೇಲ್ಕಂಡ ಎಲ್ಲ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಗುಣಗಳೂ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ 'C' ಅಕ್ಷರದಿಂದಲೂ, ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಗುಣಗಳು 'D' ಅಕ್ಷರದಿಂದಲೂ ಆರಂಭವಾಗುವುದನ್ನು ನೀವು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ನಾವು ಇವುಗಳನ್ನು "ಐದು Cಗಳು" ಮತ್ತು "ಐದು Dಗಳು" ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಈ ಐದು Cಗಳು ಮತ್ತು ಐದು Dಗಳು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಕಾರಾತ್ಮಕತೆಯಿಂದ ನಕಾರಾತ್ಮಕತೆಯೆಡೆಗೆ, ನಕಾರಾತ್ಮಕತೆಯಿಂದ ಸಕಾರಾತ್ಮಕತೆಯೆಡೆಗೆ ಹೊಯ್ದಾಡುತ್ತ ಡೋಲಾಯಮಾನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾವು ಅಸ್ಥಿರ ಹಾಗೂ ವಿಘಟನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ.

ನಮ್ಮ ಆಂತರಿಕ ಸ್ಥಿತಿಯು ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ C ಮತ್ತು Dಗಳ ಮಿಶ್ರಣವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಅಶಾಂತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಮತ್ತೊಂದು ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷಿಪ್ರತೆಗಳು ಹೇರಳವಾಗಿರಬಹುದು.

ಚಕ್ರಗಳ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷತೆಯನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಅಂಶ ಯಾವುದು? ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡಿ ಇಲ್ಲವಾದಾಗ ಚಕ್ರಗಳು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಸಂಘಟನೆಯತ್ತ ಹೊರಳುತ್ತವೆ; ವಿಘಟನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅನೇಕಾನೇಕ ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಈ ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖವಾದುದು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಉಪಸ್ಥಿತಿ.

ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಪೂರ್ವಘಟನೆಗಳ ಮುದ್ರೆಗಳಾಗಿದ್ದು, ಅವು ನಮ್ಮ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಆಳದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಒಂದು ಮುದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವಘಟನೆಯ ಇರುವಿಕೆಯ ಸ್ಮೃತಿಯಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಭಾವನೆಯೂ ಜೋಡಣೆಗೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕಾರವಾಗಿ ಮುದ್ರಿತಗೊಂಡ ಗತಕಾಲದ ಘಟನೆಗೆ ವರ್ತಮಾನದ ಯಾವುದೋ ಕ್ಷಣವು ಸಾದೃಶ್ಯವಾದಾಗ, ಮೂಲತಃ ಆ ಸಂಸ್ಕಾರ ರೂಪುಗೊಂಡಾಗ ಜೋಡಣೆಗೊಂಡ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅದು ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನೆನಪಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಇದು ಸುಪ್ತಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಗತಕಾಲದ ಭಾವನೆಗಳು ವರ್ತಮಾನದ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಕ್ಷೇಪಗೊಳ್ಳುವ ಕಾರಣ, ಗತಭಾವನೆಗಳು ನಮ್ಮ ಆಲೋಚನೆಗಳನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿಸಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಅಪಾರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಮೂಲತಃ, ಗತಕಾಲದ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಠಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ, ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವಂತೆ ಅಥವಾ ಇಷ್ಟಪಡದಿರುವಂತೆ ಈ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಪ್ರಚೋದಿಸುತ್ತವೆ.

ಇದರೊಂದಿಗೆ, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ತಾಮಸಿಕ, ರಾಜಸಿಕ ಅಥವಾ ಸಾತ್ವಿಕವಾಗಿರಬಹುದು. ತಮ, ರಜ ಮತ್ತು ಸತ್ಯಗಳು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೂರು ಗುಣಗಳಾಗಿವೆ. ಗುಣಗಳು ಎಂದರೇನು? ಅಚೇತನವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುವ ಆವರ್ತನಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಂಪಿಸಿ, ಅದು ಹೇಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೂರು ಮೂಲ ಆವರ್ತನಗಳೆಂದರೆ ತಮ, ರಜ ಮತ್ತು ಸತ್. ಈ ಮೂರು ಕಂಪನಗಳು ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿ,

ಸಂಸ್ಕಾರ ರೂಪುಗೊಂಡಾಗ ಜೋಡಣೆಗೊಂಡ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಅದು
ಬಿಡುಗಡೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ನಮಗೆ ಹಿಂದಿನ ಘಟನೆ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ
ನೆನಪಿರಲಿ, ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ಇದು ಸುಪ್ತಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ.

ಅದನ್ನು ತಾಮಸಿಕ, ರಾಜಸಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾತ್ವಿಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಪೂಜ್ಯ ಲಾಲಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಮೇಲೆ ಈ ಗುಣಗಳ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಹೀಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ:

“ತಮವನ್ನು ಅಜ್ಞಾನ, ಆಲಸ್ಯ, ಜಡತೆ, ಸ್ಥೂಲತೆ, ಮೂಢತನ ಎಂದು ಮುಂತಾಗಿ ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಆಧಾರ ಅಥವಾ ಆಸರೆಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ರಜವು ಮಧ್ಯದ ಅಥವಾ ನಟ್ಟನಡುವಿನ ಅವಸ್ಥೆಯಾಗಿದ್ದು, ಪರಿಶ್ರಮ, ಚಾಂಚಲ್ಯ, ಚಿಂತನೆ ಮೊದಲಾದುವು ಇದರ ಸ್ವಭಾವವಾಗಿವೆ. ಇದು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಧ್ಯದ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸತ್ತ್ವ ಎಂದರೆ ಹರ್ಷ, ಸಹಮತಿ, ಔನ್ನತ್ಯ, ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆ, ಪಾವಿತ್ರ ಮತ್ತು ಘನತೆ ಎಂದರ್ಥ. ಇದು ಶಿಖರಪ್ರಾಯ (ಅಗ್ರ). ಇದನ್ನು ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ.”

ತ್ರಿಗುಣಗಳೆಡೆಗಿನ ನಮ್ಮ ಒಲವು-ಜುಗುಪ್ಸೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಾವು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತೇವೆ ಹಾಗೂ ತಾಮಸಿಕ, ರಾಜಸಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾತ್ವಿಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ.

ಸಂಸ್ಕಾರವೊಂದು ಸಕ್ರಿಯವಾದಾಗ, ಹೃದಯದ ಚಕ್ರಗಳು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟದ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಅಥವಾ ನಕಾರಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಸಾಂಸ್ಕಾರಿಕ ಇಚ್ಛೆ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡಾಗ ಮೊದಲ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಅನುರಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅಂತೆಯೇ, ಆ ಇಚ್ಛೆ ಅಪೂರ್ಣಗೊಂಡಾಗ ಅದೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಅತೃಪ್ತಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತದೆ. ವಿಲೋಮವಾಗಿ, ಜುಗುಪ್ಸೆ ತರುವ ವಸ್ತುವಿನೊಂದಿಗಿನ ಸಂಪರ್ಕವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟಮಟ್ಟದ ಅತೃಪ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಸಾಂಸ್ಕಾರಿಕ ಇಚ್ಛೆ ಕೆಲಕಾಲದವರೆಗೂ ಪೂರೈಸದಿದ್ದರೆ, ಅಸಂತೃಪ್ತಿ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ, ಎರಡನೇ ಚಕ್ರವೂ ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಂಡು, ಅದರ ಪ್ರಶಾಂತತೆ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧತೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಪ್ರಕ್ಷುಬ್ಧತೆ ಮೂರನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಅಸಂತೋಷವಾಗಿಯೂ, ನಾಲ್ಕನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಅಧೈರ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮಾರ್ಪಡಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದಿನ ಹಂತದಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಭ್ರಮಾಧೀನಗೊಂಡು, ಐದನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಭಂಗಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಗುಣಗಳು ಎಂದರೇನು? ಅಚೇತನವಾದ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತೊಯ್ಯುವ
ಆವರ್ತನಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಂಪಿಸಿ, ಅದು ಹೇಗೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು
ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೂರು ಮೂಲ ಆವರ್ತನಗಳೆಂದರೆ ತಮ, ರಜ ಮತ್ತು
ಸತ್. ಈ ಮೂರು ಕಂಪನಗಳು ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿ, ಅದನ್ನು
ತಾಮಸಿಕ, ರಾಜಸಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾತ್ವಿಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತವೆ.

ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ, ತಾತ್ಕಾಲಿಕವೂ ಅವಾಸ್ತವಿಕವೂ ಆಗಿದೆ. ನಿಜವಾದ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ತೃಪ್ತಿ-ಅತೃಪ್ತಿಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ ಹಾಗೂ C ಮತ್ತು D ಸ್ಥಿತಿಗಳ ನಡುವಿನ ಹೊಯ್ಯಾಟ ಕನಿಷ್ಠವಿರುವ ಹಗುರತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ.

ಸಕಾರಾತ್ಮಕ Cಗಳು ಹಾಗೂ ನಕಾರಾತ್ಮಕ Dಗಳು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಗುರಿಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ತಲುಪಲು ನಮಗೆ ಹಿಮ್ಮಾಹಿತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತವೆ. ಆ ಗುರಿ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡು ಸಾಂಸ್ಕಾರಿಕವಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಆ ಇಷ್ಟಾನಿಷ್ಟಗಳ ಪೂರೈಕೆಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ನಾವು C ಅಥವಾ D ಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತೇವೆ. ನಿಜವಾಗಿಯೂ, ಸಂಸ್ಕಾರಗಳೆಂದರೆ ಕಂಪ್ಯೂಟರಿನ ವೈರಸ್‌ಗಳಿದ್ದಂತೆ: ಅವು ಚಕ್ರಗಳಿಗೆ ಸೋಂಕನ್ನು ತಗುಲಿಸಿ, ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕಾರಗಳು ಆಧಿಪತ್ಯ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದಾಗ, C ಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲು ನಾವು ಸಂಸ್ಕಾರಗಳ ಪೂರೈಸುವಿಕೆಯನ್ನು ಆಧರಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ನಾವು Dನ ವಿಷಾದನೀಯ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತೇವೆ.

ವಿಶಿಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿ, ತಾತ್ಕಾಲಿಕವೂ ಅವಾಸ್ತವಿಕವೂ ಆಗಿದೆ. ನಿಜವಾದ ಸಂತ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನು ತೃಪ್ತಿ-ಅತೃಪ್ತಿಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಮರೆಯುತ್ತಾನೆ ಹಾಗೂ C ಮತ್ತು D ಸ್ಥಿತಿಗಳ ನಡುವಿನ ಹೊಯ್ಯಾಟ ಕನಿಷ್ಠವಿರುವ ಹಗುರತೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅರ್ಥಾತ್ ಅದು, ಅತ್ತಿತ್ತ ತೂಗಾಡದೆ ತನ್ನ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪಥದಲ್ಲಿ ಹೊಯ್ಯಾಟದ ಕಮಾನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತ ಮಧ್ಯಬಿಂದುವಿನಲ್ಲಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಸ್ಥಿತಗೊಳ್ಳುವ ಲೋಲಕದ ಸಮತೋಲಿತ ಸ್ಥಿತಿಯಂತೆ.

ಪ್ರಿಯ ಬಾಬೂಜಿಯವರು ಈ ಸಮತೋಲಿತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಹೀಗೆ ಬಣ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ: "ಇದು ಮತ್ತು ಅದು ಈಗ ಹೊರಟುಹೋಗಿವೆ," ಅರ್ಥಾತ್ ವ್ಯಕ್ತಿಯೋರ್ವನು ವಿರುದ್ಧತೆಗಳ ಹೊಯ್ಯಾಟವನ್ನು, ಅಂದರೆ ದ್ವಂದ್ವಗಳನ್ನು ಮೀರಿದ್ದಾನೆ. "ಇದು ಮತ್ತು ಅದು ಹೊರಟುಹೋದಾಗ," ವಿರುದ್ಧತೆಗಳ ನಡುವಿನ ಹೊಯ್ಯಾಟ ಅದೆಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದರೆ ವೈರುಧ್ಯಗಳು ಬಹುತೇಕ ಒಂದೇ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು "ಅವ್ಯಕ್ತಗತಿ" ಎನ್ನುವರು. ವ್ಯಕ್ತ ಎಂದರೆ ಪ್ರಕಟವಾಗಿರುವುದು, ಹಾಗಾಗಿ ಅವ್ಯಕ್ತ ಎಂದರೆ ಪ್ರಕಟವಾಗದಿರುವುದು. ದ್ವಂದ್ವಗಳು ವ್ಯಕ್ತವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಅವು ಲಯವಾಗಿವೆ ಎಂದರ್ಥವಲ್ಲ. ದ್ವಂದ್ವಗಳಿದ್ದರೂ ಅವು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರರ್ಥ ಅವು ವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ, ವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಕೂಡ. ಅಗತ್ಯಾನುಸಾರ ಅವು ವಿಶೇಷ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಮ್ಮುತ್ತವೆ. Cಗಳು ಮತ್ತು Dಗಳನ್ನು ಹೊರಸೂಸುತ್ತ, ನಮಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡುವ ಅಥವಾ ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಮೂಲಕ ನಮಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಲೆಂದೇ ಅವು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ವಿವಿಧ ಚಕ್ರಗಳ ಕಂಪನ ಮಾದರಿಗಳು ವಿಶಿಷ್ಟ ಗುರುತನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ, ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಮಕ್ಕಳು ಅಥವಾ ಜೀವನಸಂಗಾತಿ ಅಥವಾ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಂದಿಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧ. ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗಿದ್ದಾಗ ನಮಗೆ ದೊರೆಯುವ ಅಪಾರ ನೆಮ್ಮದಿ ಹಾಗೂ ಶಾಂತಿ ಅನನ್ಯವಾದುದು. ನಿಮ್ಮ ಮಗು ನಿಮ್ಮ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವುದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಕಂಪನಗಳ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ಮಗು ಆಟಿಕೆಗಾಗಿ ಹಠ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ,

“ಇದು ಮತ್ತು ಅದು ಹೊರಟುಹೋದಾಗ,” ವಿರುದ್ಧತೆಗಳ ನಡುವಿನ
ಹೊಯ್ದಾಟ ಅದೆಷ್ಟು ಕನಿಷ್ಠವಾಗಿರುತ್ತದೆಂದರೆ ವೈರುಧ್ಯಗಳು ಬಹುತೇಕ ಒಂದೇ
ಆಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು “ಅವ್ಯಕ್ತಗತಿ” ಎನ್ನುವರು.

ಅಥವಾ ನಂತರ ಬಂಡಾಯಕೋರ ಹದಿವಯಸ್ಕನಾಗಿದ್ದಾಗಲೂ, ಅವನು ನಿಮ್ಮ ಬಳಿ ಬಂದು ಕುಳಿತೊಡನೆಯೆ ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಕಂಪನಗಳ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿ. ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ತೊಂದರೆಯಿರಲಿ, ಮೌನದಿಂದ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವುದು ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಎರಡನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಂಪನದ ಮಾದರಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಥಮತಃ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ಆ ನಮ್ಮ ಪ್ರೀತಿಯ ಮಗುವಿನ ಆತ್ಮವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ತನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿರನ್ನಾಗಿ ಆಯ್ದುಕೊಂಡಿದೆ. ಗರ್ಭಧಾರಣೆಗೂ ಮುನ್ನವೇ ಒಂದು ಮಟ್ಟದ ಅನುರಣನವಾಗಿಹೋಗಿತ್ತು.

ಈ ಬಾಂಧವ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಒತ್ತಡವುಂಟಾದಾಗ, ಈ ಸಂಬಂಧದ ಕುರಿತು ಏನೂ ತಿಳಿಯದಂತಾಗಿ, “ಇಂಥ ತುಂಟ ಮಗು ನನಗೇಕೆ ಸಿಕ್ಕಿತೋ!” ಎನ್ನುವಂತಾಗಬಹುದು. ಆದಾಗ್ಯೂ, ಅದೇ ಸಂಬಂಧವು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷ ನೀಡಿ, ಶಾಂತಿಯನ್ನು ತರುತ್ತದೆ. ಎರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ, ಎರಡನೇ ಚಕ್ರದ ಕಂಪನಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹೇಳುವುದು ಸಾಕಷ್ಟಿದೆ. ನಾವು ಆತ್ಮಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಕಂಪನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿ ಪ್ರಶಾಂತತೆಯ ಅನುಭವ ಪಡೆದಾಗ, ಒಂದು ಮಟ್ಟದ ಆತ್ಮಿಕ ಅನುರಣನವಿದೆಯೆಂದು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಆ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಲಘುತ್ವ ಅಥವಾ ಕೋಮಲತೆಯ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬಗೆಯ ಶಾಂತಿಯ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತಲೇ, ಮೂರನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ಕಂಪನದ ಅನುಭವ ಸ್ಥೂಲವಾಗಿಲ್ಲದೆ ಕರಗಿಹೋಗುವಂತೆ ಭಾಸವಾದರೆ, ಈ ಸಂಬಂಧ ಭಾವಪೂರ್ಣವಾಗಿರಲಿದೆಯೆಂದು ಅರ್ಥೈಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಹೃದಯವು ಸ್ವತಂತ್ರ, ಹೊರರಿಹಿತ, ವಿಸ್ತೃತ, ಹಗುರ ಮತ್ತು ಹರ್ಷದ ಅನುಭವದಿಂದ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಭರವಸೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಒಳಿತಾದುದು ಸಂಭವಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಇಂತಹ ಅನುಭವವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಮ್ಮ ಗುರುಗಳಂತಹ ಮಹಾತ್ಮರ ಬಳಿ ಕುಳಿತಾಗಲೆಲ್ಲ ಅಪರಿಮಿತ ಆನಂದದ ಅನುಭವವಾಗುವುದು. ಇಂತಹ ಸಂಕೀರ್ತಗಳನ್ನು ಆಧರಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧವು ಅರಳಿ ಫಲನೀಡುವುದೆಂದು ನಾವು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಿರ್ದರಿಸಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಲೋಮವಾಗಿ, ಮೂರನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥೂಲತೆಯಿದ್ದು, ಅದು ಅಲ್ಪಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಒಂದನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲೂ ಇದ್ದಾಗ ಈ ಸಂಬಂಧ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಾರದೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮುಖ ನಿರ್ಧಾರಗಳನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಮೊದಲು ನಮ್ಮ ಇಡೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಎರಡು ಪರ್ವತಗಳ ನಡುವೆ ಸಿಲುಕಿ ನಜ್ಜುಗುಜ್ಜಾದಂತೆ ಭಾಸವಾಗಬಹುದು. ಧೂಳಿಪಟವಾಗುತ್ತಿರುವ ಭಾವನೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದರೆ, ನೀವು ಮಾಡಬಯಸುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಕೈಬಿಡಿ. ಜೊತೆಗೆ, ಯಾವುದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಉಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಶಾಂತಿ ಕದಡಿ, ಎರಡನೇ ಚಕ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾರವೆನಿಸಿದರೆ, ಆ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ದೂರವಿರಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಿ.

ನೀವು C ಮತ್ತು D ಎರಡಕ್ಕೂ ಗಮನ ಹರಿಸಬೇಕು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ನಾಲ್ಕನೇ ಚಕ್ರದಿಂದ ಹೊಮ್ಮುವ ಅಧ್ಯಯನವು ನೀವು ಮಾಡಬಯಸುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂಬ ಸೂಚನೆಯಾಗಿರಬಹುದು. ನೀವು ಸದಾ ಧೈರ್ಯಸ್ಥರಾಗಿದ್ದೀರಿ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಿ. ನೀವೀಗ ಕೇಳಬಹುದು: ಯಾವುದಕ್ಕಾಗಿ ಧೈರ್ಯ? ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಅನೈತಿಕವಾದುದನ್ನು ಮಾಡುವ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ, ಐದನೇ ಚಕ್ರವು ನಿಮಗೆ ಯಾವುದೇ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯನ್ನೂ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು, "ಈ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆ?" ನಿಮ್ಮ ಅಂತರಂಗದ ಉದ್ದೇಶವೇನು? ಆ ಸ್ಪಷ್ಟತೆಯಿಂದ ನೀವೊಂದು ಕೆಟ್ಟ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲಿದ್ದೀರೆಂದರೆ, ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಆ ಧೈರ್ಯವಿರದುದಕ್ಕೆ ದೇವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಿ.

ಮನೋಮಂಡಲದಲ್ಲಿ "ಆತ ಮತ್ತು ನಾನು"ಗಳ ಲೀಲೆ

ಮನೋಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಐದು ದ್ವಂದ್ವಗಳಿರುವುದಾದರೆ (ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಚಕ್ರಕ್ಕೂ ಒಂದು ದ್ವಂದ್ವ), ಮನೋಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ದ್ವಂದ್ವವಿರುತ್ತದೆ: ಆತ ಮತ್ತು ನಾನು, ಅಂದರೆ ಭಗವಂತ ಮತ್ತು ನಾನು. ನಾನು ಮಹತ್ತಾಗಿರುವಾಗ ಆತನ ಸನ್ನಿಧಿ ಅಣುವಾಗಿರುತ್ತದೆ, ನಾನು ಅಣುವಾದಂತೆ, ಆತನ ಸನ್ನಿಧಿ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೋಮಂಡಲ ನೀಡುವ ಪಾಠವೆಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆತನೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಲು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಅಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ತಮ್ಮ ಸಹವರ್ತಿಗಳಲ್ಲೊಬ್ಬರಿಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಾಬೂಜಿಯವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, "ಆತನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕಳೆದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಪರಿತಪಿಸಬೇಕು." ಯಹೂದಿಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಪದ ಪರಿಹರಣೆಯಾದ "ಹಾತ", ಅಂದರೆ ದಾರಿತಪ್ಪುವುದು ಅಥವಾ ಮೂಲದಿಂದ ದೂರವಾಗುವುದನ್ನು ಇದು ನೆನಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಹೇಗೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಮೊಬೈಲ್ ಫೋನ್‌ನ್ನು ಏರೊಪ್ಲೇನ್ ಮೋಡ್ ನಲ್ಲಿರಿಸಿದಂತೆ: ಸಿಗ್ನಲ್ ಇರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸದಂತೆ ನೀವು ತಡೆಹಾಕಿದ್ದೀರಿ. ಅದೇ ರೀತಿ, ದೈವಿಕ ಸಂಕೇತಗಳು ನಮಗೆ ಸದಾ ಲಭ್ಯವಿರುತ್ತವೆ. ನಾವು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿರಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ. ಕಳೆದಹೋದ ಕ್ಷಣಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ ಪಡುವುದೆಂದರೆ, ವಿಷಾದಿಸುವುದು, ಅಥವಾ ಪಾಪಪ್ರಜ್ಞೆ ಅಥವಾ ನಿರಾಶೆ ಹೊಂದುವುದಲ್ಲ. ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವೆಂದರೆ ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಮೂಲಕ್ಕೆ ಮರಳಲು ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು. ಆಗ, ಪ್ರೇಮವೇ ನಮ್ಮನ್ನು ಮುನ್ನಡೆಸುವುದು.

ಭೌತಿಕ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವು ನಮ್ಮ ಇಂದ್ರಿಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂದ್ರಿಯಲಾಲಸೆಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಯ ಗುಣವಾದ ತಮದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಾವು ಆ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಭೋಗವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ; ಅದು ತಾಮಸಿಕ. ದೈಹಿಕ ಸುಖಭೋಗಗಳೆಂದೂ ಹೃದಯವನ್ನು ತಣಿಸಲಾರವು. ಸತ್ಯವೆಂದರೆ, ಕಾಮದ ಪೂರೈಕೆಯ ನಂತರ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ತೃಪ್ತಿಯ ಕೊರತೆ ಎರಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ನಡುವಿನ ಅಂತರವನ್ನು ಅಧಿಕಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ ಅದರಿಂದ ಖೇದವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಅಣುವಾದಂತೆ, ಆತನ ಸನ್ನಿಧಿ ಮಹತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೋಮಂಡಲ ನೀಡುವ ಪಾಠವೆಂದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಆತನೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರಲು, ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಅಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು.

ಮಾನಸಿಕ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವು ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ರಾಜಸಿಕವಾದ ಮತ್ತು ರೂಪಾಂತರಿಯಾದ ಮನೋಭಾವನೆಗಳ ಸ್ತರದೊಂದಿಗೆ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನಾವು ಆ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಭೋಗವನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ, ರಾಜಸಿಕ ಭೋಗವು ತನ್ನ ಅಂತರ್ಗತ ಅಸ್ಥಿರತೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಿಡಿತಕ್ಕೆ ಸಿಗದಿರುವಂತಹುದು. ರಜ ಉಂಟುಮಾಡುವ ಈ ಅಸ್ಥಿರತೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ಪ್ರೇಮಿಯು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಪುನರ್ಪರಿಶೀಲಿಸುತ್ತ, ಗತಕಾಲದ ಘಟನೆಗಳು ಹಾಗೂ ಭವಿಷ್ಯದ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತ ಅನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರೇಮಲೋಕದಲ್ಲಿನ ಸಾರ್ಥಕತೆ ಎಂದಿಗೂ ಸುರಕ್ಷಿತವಲ್ಲ; ಅದರಲ್ಲಿ ಸದಾ ಹಿಂದೆ-ಮುಂದೆ ಹೊಯ್ಯಾಟವಿರುತ್ತದೆ.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ, ಪ್ರೇಮವು ದೈವಿಕತೆಯೊಂದಿಗಿನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಒಲವಾದ ಭಕ್ತಿಯಾಗಿ ಉನ್ನತಿಗೇರುತ್ತದೆ. ಇದು ದೈವಿಕ ಗುಣಗಳು, ಅಂದರೆ ಸದ್ಗುಣಗಳೆಡೆಗಿನ ಮಮಕಾರವನ್ನು ಮೀರಿದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವಂತಹುದು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಭಕ್ತಿಯು ಎಲ್ಲ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂತಹುದು. ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದರೆ ನಾವು ನಿಜಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಕಾಣಲಾರೆವು.

ನಾವು ರೂಪ ಮತ್ತು ಗುಣಗಳ ಮೇಲಿನ ಮೋಹವನ್ನು ತೊರೆದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಿರ್ಗುಣ, ನಿರಾಕಾರನನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗೆ, ಶಾಂತಿ ಅಥವಾ ಬ್ರಹ್ಮವಿದ್ಯೆಯೇ ಆಗಲಿ, ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳ ನಿರೀಕ್ಷೆಯೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಭಗವಂತನ ಬಳಿಸಾರಿದರೆ, ಪರಮಾತ್ಮನೊಂದಿಗಿನ ನಮ್ಮ ಸಂಬಂಧ ದೂಷಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೊಂದು ಇಚ್ಛೆಯೇ ನಿಮಿತ್ತವಾಗಿ, ಸಂಬಂಧ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟಾವಕ್ರ ಋಷಿಯ ಹಿತವಚನದಂತೆ ಇಚ್ಛೆಗಳನ್ನು ವಿಷವೆಂದುಕೊಂಡರೆ, ವಿಷದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಹನಿಯು ಪವಿತ್ರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಳಂಕಿತಗೊಳಿಸಿ ಭಕ್ತಿ ಪಕ್ಷವಾಗುವಲ್ಲಿ ಕಂಟಕವಾಗಬಹುದು.

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ, ಪ್ರೇಮವು ದೈವಿಕತೆಯೊಂದಿಗಿನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಒಲವಾದ ಭಕ್ತಿಯಾಗಿ ಉನ್ನತಿಗೇರುತ್ತದೆ. ಇದು ದೈವಿಕ ಗುಣಗಳು, ಅಂದರೆ ಸದ್ಗುಣಗಳೆಡೆಗಿನ ಮಮಕಾರವನ್ನು ಮೀರಿದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಆಗುವಂತಹುದು. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ ಹೇಳಿದಂತೆ, ಭಕ್ತಿಯು ಎಲ್ಲ ಗುಣಗಳನ್ನೂ ಮೀರಿಸುವಂತಹುದು. ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿಹೋದರೆ ನಾವು ನಿಜಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಭಗವಂತನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಕಾಣಲಾರೆವು.

ಭಕ್ತಿಯು ಗುರುವಿನ ಮಾನಸಿಕ ಗರ್ಭವನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರೇಮಪೂರಿತ, ಗೌರವಪೂರ್ಣ, ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಸ್ಥಿರವಾಗಿದ್ದರೆ, ದಿವ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ (ಸ್ಪಿರಿಚುಅಲ್ ಎಂಟಿಟಿ) ಜನ್ಮ ತಾಳುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿಮ್ಮದೇ ಅಸ್ತಿತ್ವ. ಬೇರೆಯವರ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ನಕಲು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತೆಯೆ, ನೀವು ಬೇರೆ ಯಾರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರಿರಿ.

ಅಂತಹ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು-ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ, ಎಲ್ಲರೂ ವಿಕಾಸ ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯ; ಹೊಂದಬೇಕು. ಗುರುಗಳು ತಮ್ಮ ಮಾನಸಿಕ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅಭ್ಯಾಸಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆ ಅಭ್ಯಾಸಿಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಅರ್ಹತೆಯೆಂದರೆ, ಆತನು ಪ್ರೇಮದ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರೇಮಿಸಬೇಕು, ಆರಾಧಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಆರಾಧಿಸಬೇಕು, ಗೌರವಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಗೌರವಿಸಬೇಕು; ಪ್ರೇಮ, ಆರಾಧನೆ ಮತ್ತು ಗೌರವಗಳನ್ನು ಮರಳಿ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಾರದು. ಅಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಇಚ್ಛೆ ಅಥವಾ ಅಪೇಕ್ಷೆ, ಅಥವಾ ಆಶೆ ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ಬಗೆಯ ಇಚ್ಛಾಪೂರೈಕೆಯ ಬೇಡಿಕೆ ಇರಕೂಡದು.

ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನು ಶರಣಾಗತಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಸಂತೋಷದಿಂದಲೇ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವ, ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ಸಮರ್ಪಣಾಭಾವ. ಶರಣಾಗತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮವಿದೆ, ಆದರೆ ಪ್ರೇಮದ ಕಲ್ಪನೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಗೌರವವಿದೆ, ಆದರೆ "ನಾನು ಗೌರವಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಕೃತಜ್ಞತೆ ಇರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ "ನಾನು ಕೃತಜ್ಞ" ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಪಶುಪ್ರವೃತ್ತಿಯ ಅಹಂಕಾರವು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಡಗಿರುವುದರಿಂದ ಶರಣಾಗತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಅಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮರವೊಂದು ಬೆಳೆಯಲು ಬೀಜ ಕಣ್ಮರೆಯಾಗಬೇಕು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಹುಟ್ಟಿಗೆ, "ನಾನು" ಮಾಯವಾಗಬೇಕು. ನಂತರ ನಾವು ಬಾಬೂಜಿಯವರ ಸ್ಥಿತಿಯಂತೆ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ, ಯಾರ ಮೇಲೂ ಏನನ್ನೂ ಹೇರದಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲವೂ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಸಂಭವಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಲುಪಬಲ್ಲೆವು.

ಭಕ್ತಿಯು ಗುರುವಿನ ಮಾನಸಿಕ ಗರ್ಭವನ್ನು ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರೇಮಪೂರಿತ, ಗೌರವಪೂರ್ಣ, ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ಸ್ಥಿರವಾಗಿದ್ದರೆ, ದಿವ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಹೊಸದೊಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವ, ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವ (ಸ್ಪಿರಿಚುಅಲ್ ಎಂಟಿಟಿ) ಜನ್ಮ ತಾಳುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿಮ್ಮದೇ ಅಸ್ತಿತ್ವ.

ನಮ್ಮೊಳಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕಂಡುಬರುವ ಆಂತರಿಕ ವಿಘಟನೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮಸುಕಾಗಿಸುವ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳೊಂದಿಗಿನ ಒಡನಾಟ, ನಮ್ಮ ನೈಜಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವ ತ್ರಿಗುಣಗಳು ಹಾಗೂ ಪಿಂಡಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಐದು ದ್ವಂದ್ವಗಳಿಂದಾಗಿ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಕ್ಲಿಷ್ಟತೆ. ಈ ಕ್ಲಿಷ್ಟತೆಗೆ ಉತ್ತರವಿದೆ. ಅದೇ "ಆತ ಮತ್ತು ನಾನು" ಎಂಬ ದ್ವಂದ್ವ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ಅಡಗಿಸುವುದರಿಂದ, 'ಆತನ' ಸ್ವಭಾವ ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಹಾಗೂ "ಆತ ಮತ್ತು ನಾನು" ಎಂಬ ದ್ವಂದ್ವವು ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ "ಆತ" ಎಂಬ ಏಕತ್ವವಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸುತ್ತದೆ.

ಪೂಜ್ಯ ಲಾಲಾಜಿ ಮಹಾರಾಜರು ಬರೆದಂತೆ: "ದೇವರು ನಿಮ್ಮ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿದ್ದಾನೆ. ನೀವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಕೊಂಡು ದೇವರನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿ! ಅದೇ ನಿಜವಾದ ಸಾಧನೆ."

ಪ್ರೇಮಾದರಗಳೊಂದಿಗೆ,

ಕಮಲೇಶ್

ಪೂಜ್ಯ ಚಾರೀಜಿ ಮಹಾರಾಜರ

95ನೇ ಜನ್ಮದಿನೋತ್ಸವಾಚರಣೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ನೀಡಿದ ಭಾಷಣ

24 ಜುಲೈ 2022

heartfulness
advancing in love

